

akademski list

JUNIOR

Broj 3 Godina II

PRESSING

 **Diploma
za
zavičaj**

www.pressing-magazin.rs

STRIPARNICA

JUŽNI
DARKWOOD
NIŠ

UL. Milojka Lešjanina 1
Niš

tel.018/242-261

Sadržaj:

 **Diploma
za
Zavičaj**

4-6 Intervju: Petra Nešić

Gledajte tuđa posla samo onda kada su vam motivacija i inspiracija

Razgovarala: **Andelija Vasović**

7-10 Intervju: Aleksandar Mihajlović

Uporan rad se isplati

Razgovarala: **Jovana Kovačević**

11-12 Intervju: Ivana Janković

Pronađite balans i bavite se onim što vas ispunjava i čini srećnima

Razgovarala: **Katarina Mladenović**

13-16 Intervju: Andrija Stanković

*Neadekvatni životni uslovi, znam sve,
teško je, ali...*

Razgovarala: **Andelija Vasović**

17-19 Intervju: Jelena Jocić

Protiv neznanja se možemo boriti samo naukom

Razgovarala: **Katarina Mladenović**

SPECIJALNO IZDANJE AKADEMSKOG LISTA PRESSING

Pressing junior

Godina II, broj 3

Izdavač: **Studentski informativno izdavački centar - Niš**

Štampanje ovog broja pomogli su:

Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja

Ministarstvo kulture i informisanja

Sekretarijat za kulturu Grada Niša

Razgovarala: **Andelija Vasović**

Petra Nešić

Gledajte tuđa posla samo onda kada su vam motivacija i inspiracija

Spajanje nespojivog često ume da bude izazov. Često nam ne uspeva. Često se veza sama javi ukoliko nešto mnogo želimo, ukoliko nešto volimo i ukoliko imamo cilj ka kome idemo. Ljudi na umetnost gledaju kao jednu vrstu slobode, što ona i jeste, ali Petra, naša sagovornica, smatra da ukoliko u njoj ne uživaju bolje da se umetnošću i ne bave.

Petra Nešić je neko ko svu svoju slobodu, svo svoje umeće najbolje pokazuje na pozorišnoj sceni. Iako je završila Mašinski fakultet u Nišu, rodila se veza između ove dve oblasti u njenom životu. Nakon završetka fakulteta, pokušala je da pronađe sreću u inostranstvu, međutim nije joj se dalo. I kako se sve dešava sa nekim razlogom, tako i njena životna priča govori o njenom uspehu na maternjem jeziku.

Sa kakvim osećanjem se izlazi na daske koje život znače, sa kakvim uzbuđenjem se odigrava svaka njena predstava i kako se snalazi u trenucima kada joj u sred predstave ostane deo rikvizite u rukama, saznajte i učite čitajući između njenih redova.

Završila si master studije na Mašinskom fakultetu Univerziteta u Nišu. Kako se odlučuješ za glumu i koja nit povezuje ove oblasti?

Gluma je bila moj izbor još pre nego što sam upisala master a i osnovne studije na Elektronskom. Na časove glume išla sam od II godine gimnazije.

Nisam se puno trudila da nađem presek skupova tih znanja i veština. Međutim, nedavno se desilo da sam u konverzaciji sa poznanikom iz Italije na jednom pozorišnom festivalu, rekla da moje studije imaju veze sa robotikom, na šta me je on pitao: "A koja je to akademija?"

Naime, na nekim akademijama umetnosti i pozorištima već postoje predstave u kojima igraju roboti. Jaka vezivna nit se sama našla, ali ja nisam sigurna da me to raduje. Umetnošću se bavim iz čiste ljubavi. Očekujem da svako iz ljubavi i strasti kreće. Zašto bismo to prepuštali mašinama? One su tu da olakšaju ono što ljude mrzi da rade i u poslovima u kojima ne uživaju. A ako ljudi ne uživaju u bavljenju umetnošću, jednostavno ne moraju da se njome bave.

Da li si u detinjstvu pokazivala interesovanja za glumu?

Da. Još u trećem razredu osnovne smo imali malu dramsku sekciju, koju je vodio naš učitelj, gde smo pripremali kratke skečeve. U džepu svoje sunđeraste zimske jakne nosila sam tekst i spremala se za okupljanja nakon časova. To što smo uvežbavali nismo nigde javno izvodili, ali je pravo uživanje bilo u samom stvaralačkom procesu.

Gde se više pronalaziš, u pozorišnoj glumi ili na filmu?

Imam znatno više iskustva u pozorištu. Volela bih da se ostvarim i na velikom platnu, već sam imala prilike da igram u nekim kratkim filmovima svojih kolega. Međutim, magija koju pozorište nosi, umetnost koja se dešava u datom, neponovljivom trenutku, emocija i energija između partnera na sceni, kao i između glumca i publike, jedan je poseban doživljaj i ne bih ga se odričala, bez obzira na to koliko me daleko putevi u svetu filma odvedu.

Član si akademskog pozorišta u Nišu, kako se rodila saradnja?

Pala sam prijemni na FDU, upisala osnovne studije Elektronskog, došla na audiciju 2010. godine i...eto.

Kakav se osećaj rađa u tebi pre nego izađeš na daske koje život znače?

Ponekad se osećam mnogo zaljubljeno i pokušavam da obuzdam leptiriće u stomaku. To se najčešće dešava na premijerama. Poslednja od njih je "Patuljci i vile" u produkciji NKC-a. Nekad, kad igram likove sa tužnim životnim pričama (takav je recimo lik Bibi iz "Predgrađa") radije se osamim, da lakše potonem u sebe. U svakom slučaju, uživam u radosti igre i privilegiji da pokrenem emociju kod drugih. Smatram da je pozorište jedna borba protiv kolektivne apatije.

U trenutku dok izvodiš predstavu pred publikom, da li si imala osećaj da zaboravljaš tekst, da imaš tremu ili neki loš momenat koji bi te vratio u realnost? Kako se snalaziš u tim trenucima?

Bilo je nezgodnih situacija, baš smo se danas sa koleginicama prisećale nekih. U toku predstave "Sve o ženama" desilo se da nam se kikiriki iz činije, koja je deo scene, prosuo, pa je jedna od glumica ušla sa metlom i pomela, iako to nije baš bilo tako režirano. Jednom mi je pod naletom adrenalina kvaka od vrata ostala u rukama. Bilo je i situacija sa tekstom.

Ukoliko ste fokusirani na svoj lik i radnju, lako se nađe način da se situacija prevaziđe, a dođe i do toga da se okrene u korist scene. Jako je bitna i podrška i koncentracija partnera, da se nadoveže na tvoju grešku. A neke greške budu toliko dobre, da ih zadržimo i za naredna igranja.

U D P O R A S T E M
B I Ć U G L U M I C A ..
A M O Ž D A
I R A N I Ć E V

Da li bi volela da uskoro budeš deo nekog srpskog filmskog ostvarenja? Kome žanru bi se obradovala?

Da! Ne bih se žanrovski ograničavala, ali bi me snimanje filma po nekom klasiku srpske književnosti posebno obradovalo.

Kojim si trenutno prioritetima okrenuta u životu?

“Pratim svoje ambicije, gradim karijeru.” Šalu na stranu, najviše energije usmeravam trenutno na karijeru. Verujem da kada sam na tom polju ostvarena, to prenosim i na ljude oko sebe i svoj porodični, emotivni i socijalni život.

Kako zamišljaš sebe u budućnosti?

Dopustiću vam da zavirite u moju sobu i jednu hartiju od vrednosti, sa zida.

Zašto si odlučila da svoj život, nakon fakulteta, nastaviš u Srbiji?

Bilo je komplikovanije srediti radnu vizu za Španiju u tom momentu nego što sam mislila da će biti.

Tu je i jedan, možda i jači razlog, koji nema puno veze s administracijom.

Smatram da svoju umetničku stranu najbolje mogu da iskažem na maternjem jeziku i da je to nešto što me najviše drži ovde. Porodica i drugari imaju low-cost letove.

Šta bi savetovala svojim mlađim kolegama koji bi da krenu tvojim stopama?

U glumačkom, a i bilo kom drugom pogledu, gledajte tuđa posla samo onda kada su vam motivacija i inspiracija. I ako se bavite konsaltingom ili uredništvom.

Razgovarala: **Jovana Kovačević**

Aleksandar Mihajlović

Uporan rad se isplati

Da je naša zemlja puna mladih, ambicioznih ljudi, dokazuje i Aleksandar Mihajlović (28), dobitnik Chevening stipendije za master studije u Velikoj Britaniji. Nakon što je na Pravnom fakultetu u Nišu završio osnovne studije sa prosekom 9.94 i master sa prosečnom ocenom 10.0, nagrađen je Poveljom Univerziteta u Nišu za najboljeg diplomiranog studenta. Još jedne master studije upisaće na Univerzitetu u Saseksu u Engleskoj. Tamo će se usavršavati u oblasti ljudskih prava, koja želi da praktikuje i u Srbiji.

Aleksandrov fokus je na različitim društvenim pitanjima kao što su bračna jednakost i pravno prepoznavanje istopolnih partnerstava i istopolnih porodica. Strast za antidiskriminacionim pravom i pomaganjem ljudima najbolje se ogleda u njegovom radu sa osobama iz marginalizovanih grupa i pružanju besplatne pravne pomoći. To je ostvario kroz studentski projekat Mobilna pravna klinika, koji su pokrenuli studenti Pravnog fakulteta.

Uporan rad i posvećenost Aleksandru su doneli ne samo odlične ocene i uspeh na fakultetu, već i konkretno iskustvo. Pored rada u advokaturi, pohađao je i brojne seminare i konferencije o ljudskim pravima. Sem toga, učestvovao je na VII Regionalnom Moot Court takmičenju u simulaciji suđenja pred Evropskim sudom za ljudska prava, kao i na Prvom nacionalnom takmičenju u simulaciji suđenja iz oblast zaštite od diskriminacije u Srbiji.

Zbog čega si upisao pravo? Šta te je navelo da poželiš da se baviš time?

Tokom srednje škole želeo sam da postanem lekar. Kasnije, nakon što sam dobio predmete poput sociologije, logike i filozofije, moje interesovanje je prevagnulo na sferu društvenih nauka. U studijama prava sam video spoj ovih nauka i mogućnost bavljenja društvenim pitanjima na jedan drugačiji način. Biti pravnik nije samo pitanje pukog primenjivanja pozitivnopravnih propisa, već razumevanje suštine pravnih normi i društvenih prilika u kojima se primenjuju. Često volim da napravim poređenje između prava i medicine, pa izučavanje prava posmatram kao fiziologiju društvenih odnosa. Primenom odgovarajućih pravnih normi i mehanizama otklanjamo ili bar suzbijamo negativne društvene pojave, stvarajući uslove za pravednije društvo.

Studije prava omogućavaju studentima različita usavršavanja i specijalizacije nakon diplomiranja, a samim tim i mnogo prilika kasnije na tržištu rada, što takođe smatram bitnim kada se opredeljujemo za buduća zanimanja. Svakako da je na prvom mestu važno da nas interesuje ono što upisujemo i da želimo da se time bavimo profesionalno, ali ne treba zanemariti ni određeni tržišni aspekt za vreme koje predstoji nakon diplomiranja.

Koliko si truda uložio da bi postigao uspeh koji imaš na fakultetu?

Bilo je potrebno mnogo zalaganja i posvećenosti tokom studija, ali kada vidite da uloženi trud daje rezultate u vidu uspešno položenih ispita, osvajanja različitih stipendija za pohađanje letnjih škola i drugih oblika neformalnog usavršavanja, to je svakako podsticaj da istrajete u ostvarivanju svojih ciljeva.

Kako studiranje i vannastavne aktivnosti utiču na privatni život?

Da li ti je i koliko odricanja bilo potrebno?

Svakako da utiču, i slagao bih ako bih dao drugačiji odgovor. Međutim, dobrom organizacijom vremena sve to može da se u velikoj meri minimizira a samim tim i određena odricanja budu skoro neprimetna.

Kako izgleda tvoj proces učenja? Imaš li neke trikove za lakše usvajanje gradiva?

Imam jako dobro vizuelno pamćenje, tako da uvek koristim markere različitih boja, podvlačim i pišem ključne reči na marginama knjiga. To mi u velikoj meri olakšava proces učenja.

Kako se opuštaš od učenja i rada?

Obično je u pitanju druženje sa dragim ljudima i bavljenje fizičkom aktivnošću. S obzirom na to da nisam ljubitelj kolektivnih sportova, izbor pada na trčanje, biciklizam ili pešačenje.

Šta te je motivisalo da izabereš baš Saseks?

Izdvojio bih dva razloga. Najpre, Univerzitet u Saseksu jedan je od vodećih univerziteta u Velikoj Britaniji u oblasti programa ljudskih prava, što je i fokus mojih master studija. Nastavni kadar je izuzetan, specijalizovan za različite teme u ovoj dosta raznovrsnoj oblasti prava. Na primer, jedna od profesorki koja će mi predavati bila je jedan od zastupnika aplikanata u poznatom slučaju Orlandi i drugi protiv Italije (Case of Orlandi and Others v. Italy) iz 2017. godine. Univerzitet pruža studentima i mogućnost da učestvuju u određenim projektima koji se sprovode u okviru Saseksovog Centra za ljudska prava. Drugi razlog jeste i to da se Univerzitet nalazi na svega 15ak minuta vožnje autobusom od prelepog Brajtona i na sat i po od Londona. Kampus Univerziteta je okružen predivnom šumom, tako da nakon predavanja ili učenja u biblioteci, relaksacija je na dohvat ruke.

Kako si se odlučio na taj korak da konkurišeš za stipendiju? Da li si u nekom trenutku pomislio „nema šanse da od hiljadu kandidata izaberu baš mene“?

Još tokom osnovnih studija imao sam želju da deo svog školovanja nastavim na nekom od univerziteta u Velikoj Britaniji. Njihovi univerziteti jesu jedni od najboljih na svetu, i kada pogledate listu rangiranja svetskih univerziteta možete videti da je najveći broj iz Velike Britanije. Smatram da sam na Pravnom fakultetu u Nišu stekao mnogo znanja, ali da svakako treba isprobati i studije u inostranstvu. Na taj način vidite najbolje da li neke stvari treba menjati, ili se uverite u to da se i u vašoj državi radi podjednako kvalitetno. Svakako da je tokom apliciranja bila prisutna pozitivna trema i neizvesnost da li ću proći u sledeći krug selekcionog procesa. Sa druge strane, mnogo truda sam uložio u pripremu aplikacija za Univerzitet i Chevening stipendiju, pa sam i čvrsto verovao da uspeh neće izostati na kraju. Bilo je potrebno izdržati i biti strpljiv do samog kraja.

Kako se osećaš povodom odlaska u nepoznato, brineš li da se nećeš snaći?

Svaka promena u životu nosi sa sobom određenu neizvesnost, strepnju od nečeg nepoznatog. U mom slučaju, ovu promenu doživljavam kao nešto dobro za sebe, a osećaj nelagode od nepoznatog puštam da spontano prođe. S obzirom na svoje prethodno akademsko i profesionalno iskustvo stečeno u Srbiji, ne brinem da se neću snaći. Spreman sam za nove izazove i pobede!

Koji su tvoji prioriteti u životu?

Proritet vidim u tome da svako od nas treba da postigne određen stepen unutrašnjeg mira i zadovoljstva samim sobom. Možda ovo zvuči malo egoistično, ali ukoliko to izostaje, ne možemo da funkcionišemo ni profesionalno ni na privatnom planu. Smatram da treba ulagati u sebe kroz obrazovanje, putovanja, upoznavanje novih ljudi. Jedino na taj način vidimo da mi nismo centar sveta, da i drugi ljudi imaju iste ili slične probleme. Život definitivno čine mala zadovoljstva.

Kakvi su ti planovi za budućnost?

Voleo bih da svoju karijeru nastavim da gradim u nekoj od nacionalnih institucija za zaštitu ljudskih prava, kao što su Zaštitnik građana ili Poverenik za zaštitu ravnopravnosti. Vrhunac svoje karijere bih želeo da ostvarim kao sudija u Ustavnom sudu Republike Srbije. Svi ovi planovi jesu dosta ambiciozni i zahtevaju mnogo truda i usavršavanja, tako da mi svakako predstoji još mnogo posla u ostvarivanju profesionalnih ciljeva.

Šta bi savetovao drugima koji žele da budu uspešni?

Da veruju u sebe i ostvarivanje svojih želja. Uvek treba saslušati tuđa mišljenja i savete, ali naš unutrašnji osećaj je nešto što nas vodi ka ostvarenju našeg cilja. Kao što stara izreka glasi: Sreća prati hrabre, samo hrabro i samouvereno!

Da li bi ostao u Srbiji da te stipendija ne obavezuje na to?

Svakako da bih. S jedne strane, karijera pravnika izvan granica zemlje je vrlo teško ostvariva zbog ograničenja koja se vezuju za uslove obavljanja pravosudnih profesija. S druge strane, smatram da svojim znanjem i radom mogu da doprinesem razvoju svoje države i društva.

Razgovarala: **Katarina Mladenović**

Ivana Janković

Pronađite balans i bavite se onim što vas ispunjava i čini srećnima

Ivana Janković je studentkinja druge godine Mašinskog fakulteta, na smeru Inženjerski menadžment sa prosekom 9.80. Pored toga, dosta vremena izdvaja i za sportske aktivnosti, ali i za dalje usavršavanje u svemu što radi.

Sa Ivanom smo razgovarali o uspehu na fakultetu i njenom angažovanju. Ona je takođe govorila o svojoj velikoj ljubavi prema biciklizmu, planinarenju i airsoftu, kao i o tome koliko su ti sportovi prilagođeni ženama. Smatra da je sve moguće uz dobro planiranje i zbog toga svima preporučuje da se oprobaju u vannastavnim aktivnostima.

Završila si gimnaziju "Bora Stanković". Koja je bila tvoja motivacija prilikom odabira fakulteta?

Volim rad sa ljudima, volim da ih motivišem i usmeravam, volim da učim i dopunjavam svoje znanje, stoga sam smatrala da je inženjerski menadžment idealno usmerenje za mene i da će mi Mašinski fakultet pružiti sva neophodna znanja.

Kako je došlo do toga da počneš da se baviš biciklizmom i planinarenjem?

Biciklizmom i planinarenjem bavim se oko tri godine. Bicikl sam, pre svega, koristila kao prevozno sredstvo po gradu, a onda sam uhvatila sebe kako produžavam vožnje i počela sam svakodnevno da vozim do Niške Banje. Bila sam svesna da moj tadašnji bicikl nije bio pogodan za duže vožnje, stoga sam za osamnaesti rođendan zatražila kvalitetniji bicikl. Od tada sam krenula na ozbiljnije vožnje, a sada sam i član biciklističkog kluba Naissus 018.

Što se planinarenja tiče, krenula sam jednog jutra sa majkom na planinarsku akciju na Gramadu kod Vlasinskog jezera i bila oduševljena prizorima koje sam ugledala i osećajem da sam osvojila 1721m. Od tada sam sa momkom krenula na planinarenje gotovo svakog vikenda, a sada smo članovi planinarskog kluba Železničar. Završila sam osnovnu planinarsku obuku, oprobala se u alpinizmu u okviru nje, bila na speleološkom kampu. Ovog vikenda iskoristila sam svoja znanja i testirala svoju fizičku spremnost u Cerjanskoj pećini. Pored toga, osvojila sam Midžor (2169m), Trem (1810m), Radan (1409m) i Rtanj (1156m).

Baviš se i airsoftom. Šta to podrazumeva?

Airsoft ima više načina igre, mada mi sa klubom uglavnom igramo MilSim, odnosno simulaciju ratovanja. Obično se podelimo u ekipe i dobijamo zadatke, odnosno misije, koje treba izvršiti. Za airsoft se koriste verodostojne replike pušaka i pištolja koje ispaljuju plastične kuglice poprilično precizno. Ja sam član airsoft kluba Car Konstantin i trenutno sam jedina devojka.

U kojoj meri su sportovi kojima se baviš prilagođeni ženama?

U biciklizmu i airsoftu je neuporedivo brojniji udeo muškaraca ali, naravno, ima i žena. U biciklističkom klubu trenutno imamo četiri devojke i taj broj polako raste. Što se prilagodljivosti tih sportova ženama tiče, smatram da su u potpunosti prilagođeni i ženama, ali da je samo njihovo interesovanje za iste manje.

Pored fakulteta i ovih aktivnosti, šta još voliš da radiš?

Slobodno vreme, pored fizičkih aktivnosti, volim da provodim čitajući, meditirajući i pohađajući kurseve i seminare. Smatram da mi to može pomoći da unapredim svoja znanja i veštine u polju menadžmenta, administracije, komunikacije i ljudskih prava.

Iako si dosta aktivna, na fakultetu si do sada ostvarila prosek 9.80. Kako si uspela da uskladiš sve aktivnosti sa učenjem?

Verujem da je dobra organizacija ključ uspeha. Uspela sam da se organizujem tako što sam se uglavnom bavila hobijima pre ili posle predavanja, kao i tokom vikenda.

Kako vidiš sebe u budućnosti, čime bi volela da se baviš?

Sebe vidim kao uspešnog menadžera ili preduzetnika sa dovoljno slobodnog vremena da ostanem aktivna.

Šta bi poručila budućim studentima Mašinskog fakulteta?

Poručila bih im da se bave vannastavnim aktivnostima, bile one fizička aktivnost ili angažman u nekoj studentskoj organizaciji, kako bi poboljšali svoje sposobnosti i upoznali nove ljude. Učenje je, naravno, veoma bitno i nikako ne treba da trpi. Stoga bih im poručila: Pronađite balans i bavite se onim što vas ispunjava i čini srećnima.

Razgovarala: **Andelija Vasović**

Andrija Stanković

Neadekvatni životni uslovi, znam sve, teško je, ali...

Kako današnja omladina u Srbiji živi, da li živi ili preživljava, pitanje je koje stalno lebdi u vazduhu. Adekvatne odgovore na ovakva ili slična pitanja jedino možemo pronaći kod mladih koji se svakodnevno susreću sa ovakvim dilemama. Međutim, kao i u svemu, tako i u životu imamo dve strane medalje. Koju stranu medalje ćemo u svom životu okrenuti, zavisi samo od nas, koliko se trudimo i koliko stremimo ka cilju. Andrija je dečko koji svoju medalju pokazuje svima, i ne stidi se toga, jer nema ni razloga. Njegove obe strane su zlatne i to dokazuju brojna njegova dostignuća, brojna odricanja i zacrtan cilj.

Završio je Master akademske studije na Fakultetu zaštite na radu Univerziteta u Nišu. Pored visokog proseka nije zapostavio svoju ljubav prema sportu. Karateom se bavi još od malih nogu. Na svoje pobjede gleda kao na dalju motivaciju. O porazima ne razmišlja jer su mu oni još veći podstrek da bude još bolji.

Kakvu je poruku dao svojoj generaciji i zašto treba ostati i boriti se u svojoj matičnoj zemlji, čitajte u nastavku njegovog intervjua.

Koji su bili razlozi kada si odlučio da upišeš prvu godinu Fakulteta zaštite na radu?

Pre svega, hteo sam da upišem DIF (Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja, prim.aut.), ali peh koji sam doživeo sa povredom leđa me je sprečio u tome. S obzirom na to da mi je isticalo vreme za pripremu prijemnog ispita na ostalim fakultetima, jedino što me je zanimalo mimo sporta jeste upravo ekologija, tako da sam odlučio da spremim prijemni u brzom roku i uspeo sam u tome.

Kakvi te teški i naporni trenuci vezuju za fakultet?

Generalno, nisam imao teških trenutaka. Možda prve dve godine, kada smo imali više osnovnih predmeta poput: fizike, hemije, matematike, sociologije, računarske tehnike... Međutim, rekao sam sebi „dobro“ i snašao sam se. Završavao sam skoro sve u roku. Naravno, svi znamo da postoji par predmeta na svakom od fakulteta koji su takozvani „štihovi“ i koji važe za najteže. Kasnije, u trećoj i četvrtoj godini, predmeti su više bili stručni, koji su me jako zanimali, tako da mi je zaista bilo lako da učim i polažem sve ispite.

U kojoj meri su fakultetske i vannastavne aktivnosti uticale na tvoj privatni život? Da li je bilo potrebno odricati se bilo čega?

Još od malih nogu, tačnije, iz perioda osnovne i srednje škole, navikao sam da usklađujem svoje obaveze u školi sa svojim treninzima, kao i ostale aktivnosti. To se kasnije oslikalo i na fakultet. Većina profesora mi je izlazila u susret tako da nisam imao većih problema. Naravno, potrebno je dosta odricanja ako želite da budete vrhunski u nečemu što radite. Odricanja poput kasnih izlazaka, dužeg podnevnog spavanja, brze hrane i još mnogo. Ja sam taj koji je odabrao “Bushido”- put samuraja. Ne samo u karateu već i kroz svoj život.

Poznat si po brojnim dostignućima u borilačkim veštinama, što dokazuju i tvoje zlatne medalje. Kada si se i kako odlučio na ovaj životni put?

Karateom sam počeo da se bavim od svog prvog razreda osnovne škole gledajući „Moćne rendžere“ i crtani film „Zmajeva kugla“, u kome je glavni junak Goku. I dan danas pratim nove serijale Gokua i to me donekle vraća u detinjstvo, tj. u svoje početke bavljenja ovom veštinom.

Da li koristiš određene metode kojima dekoncentrišeš protivnika?

Ne. Fokusiram se na svoje izvedbe i svoje pokrete. Jer karate, zapravo, i jeste težnja ka savršenstvu pokreta i bezbroj ponavljanja istog, a opet, naravno, nismo zadovoljni i uvek imamo prostora za nova napredovanja.

Kako podnosiš poraz?

Poraz služi da bi učili. To je negativna karika u lancu ka savršenstvu! Poraz je prostor za napredak, tako da ja odlično podnosim poraz. Naravno, nije svima lako da se nose sa porazom, ali ako shvatite poraz iz gore navedenog, nema razloga nervirati se. Zapravo, i kada osvojim tu zlatnu medalju, budem prvi, u većini slučajeva nisam zadovoljan kako sam radio i uvek gledam da budem objektivan prema sebi. Uviđam fineze i sitnice koje fale da se utreniraju za sledeće takmičenje.

Kakav je osećaj pre nego kreneš u meč?

Sam nastup i pritisak koji imate na takmičenju i u sali u kojoj vežbate nisu isti. Fokus mora, u profesionalnom bavljenju nekim sportom, biti isti kao i na treningu. Na šta se fokusirate na treningu, morate da preslikate i na takmičenju. Trema pred meč je uvek prisutna, makar ona blaga, kao da osećate leptiriće u stomaku. Kada stanete preko puta svog protivnika i počne meč da radite katu ili borbu, taj osećaj mora da nestane. Glavni akter je glava, odnosno psiha. Umirite telo, udahnete duboko, kažete sebi zašto ste tu, izdahnete i prepustite se meču/duelu sa svojim protivnikom i predstavite svoj najbolji karate. U teoriji sve ovo lepo zvuči, ali praksa je savim nešto drugo. Trudim se da iz dana u dan napredujem i doživim vrhunac svoje karijere, gde će ovo o čemu sam pričao doći na svojih 100% maksimuma.

Koji su tvoji trenutni prioriteti u životu?

Trenutno tražim posao u struci i, naravno, to mi je prioritet. Uporedno sa tim, maksimalno koristim slobodno vreme za treninge i karate takmičenja.

Kako zamišljaš sebe u daljem periodu i da li imaš planove za budućnost?

S obzirom da sam završio Master akademske studije na Fakultetu zaštite na radu i postigao svoj obrazovni nivo, naravno, slede i usavršavanja na poslu, poput polaganja stručnih/državnih ispita, licenci, itd. Fokus, pored osnovnog zanimanja i nakon završetka takmičarske karijere, bio bi podučavanje dece i uvođenje naših malih klinaca u karate svet.

Šta bi savetovao svojim mlađim kolegama koji bi možda krenuli tvojim stopama?

Ljudi, bavite se sportom, bavite se nekom fizičkom aktivnošću. Klonite se ulica i socijalnih/društvenih mreža. Dalje od poroka, nedozvoljenih supstanci, alkohola, tuča, i svega onoga što nudi svet danas. Družite se. Provodite vreme zajedno. Hajmo da nateramo u sebi da procveta ona stara iskonska ljubav koju smo osećali kad smo bili mali. Jer ljubav kao takva i ljubav prema Bogu su jedini način za spas danas.

Zašto si odlučio da nastaviš svoj život u Srbiji?

Ima li išta lepše no živeti u svojoj matičnoj srBskoj zemlji sa svojom porodicom i svojim narodom? Srbija je sveta, pravoslavna zemlja. Sa ovog podneblja su mnogi naši svetitelji, među kojima je i Sveti Sava, koji su gradili svoje zadužbine i svetili ovu zemlju u kojoj sada živimo. Mnogi naši preci su se borili, davali živote za ovu teritoriju koju danas imamo, a mi to olako odbacujemo. Podložnost ljudi satanističkom sistemu koji danas vlada, ne samo Srbijom već i celim svetom, potraga za poslom, odnosno nemogućnost zapošljavanja, politički sistem, visoki troškovi, znam sve, teško je.

Svesni smo i vidimo da svi oko nas, naša generacija pa čak i stariji, sa svojim porodicama beže i napuštaju našu zemlju, zbog "neadekvatnih" životnih uslova. Požuda za velikom svotom novca za koji ljudi misle da je neminovnost za kvalitetan život. Zato postoji jedna linija koja deli dva sveta. Ako ostanete iza nje, to je svet običnih ljudi, ljudi koji svoje vreme provode u kancelarijama, ispijaju kafe, uzimaju pauze i takvim ljudima je svejedno. I drugu stranu linije, kojom ulazite u svet vitezova i samuraja. Svet ljudi koji su spremni svakim korakom da daju sve od sebe, svojih 100%. To je svet u kome su ljudi svesni da za svoj tim, svoju ekipu, svoju zemlju treba ginuti. Kojima je čast da to urade na svom terenu. Mislim da je moj položaj u odnosu na tu liniju jasan.

Razgovarala: **Katarina Mladenović**

Jelena Jocić

Protiv neznanja se možemo boriti samo naukom

Ljudi obično smatraju da je usklađivanje studiranja i drugih aktivnosti veoma teško. Međutim, Jelena Jocić, studentkinja doktorskih studija Novinarstva, dokazuje da to nije baš tako. Pored svoje želje da doktorira i rada u tom pravcu, ona je urednica književnog časopisa "Bez limita". Bavi se i novinarstvom, piše prikaze, ogleda i preporuke. Mladim autorima, koji se još nisu afirmisali, daje podstrek i vetar u leđa kao mentorka, a pored svega toga, uvek je spremna za javni nastup. U budućnosti bi volela da se bavi izdavaštvom.

Kako je tekao tvoj put ka doktorskim studijama novinarstva?

Prirodno. Od prvog dana fakulteta sam znala da želim da doktoriram jednog dana. Sećam se da je prvo predavanje na fakultetu održano iz predmeta Istorija kulture i civilizacije, cenjenog profesora dr Slobodana Brankovića. Njegova ljubav prema nauci, želja za znanjem i onaj sjaj u očima koji imaju oni željni novih avantura, neistraženih svetova i tajni, oni čiji duh ne miruje, probudli su u meni želju da i sama jednog dana budem istraživač. Sećam se njegove pohvale nakon uspešno urađenog seminarskog rada i reči: „Čekam Vas na masteru“. To mi je dalo podstrek da ostvarim svoj san.

Urednica si elektronskog književnog časopisa „Bez limita“. Kako je došlo do osnivanja tog časopisa?

Ideja se rodila iz Književnog kluba Filozofskog fakulteta – iz naših zajedničkih druženja i radionica kreativnog pisanja. Književni klub okuplja ljubitelje lepe reči i talentovane stvaraocice, koji su na svakom okupljanju sa nama delili ono najdragocenije što imaju – bogatu riznicu svojih dela. Ujedinjeni željom da stvaramo lepotu, pokrenuli smo časopis koji okuplja stvaraocice koji se bez limita izražavaju i delaju u različitim sferama. Naš časopis vidim kao svetionik koji mornarima (stvaraocima) pokazuje put dok na pučini besni bura, satkana od kiča, šunda, komercijalizma – svih tih proizvoda masovne kulture.

Koje zadatke imaš kao urednica?

Moram da istaknem da imamo dvojno uredništvo: zajedno sa mnom časopis uređuje moja draga koleginica Hristina Aksentijević, saradnica na departmanu za Srpsku i komparativnu književnost. Pored uredničkih zaduženja koja imam, pišem i književne prikaze, oglede i preporuke za čitanje, jer sam i sama strastveni čitalac. Takođe, pratim značajne kulturne događaje na teritoriji grada u svojstvu novinarkе i obavljam sve druge dužnosti jednog novinara. Drago mi je kada su moji sagovornici mladi ljudi koji svojim delima, bilo četkicom, bilo perom, ustaju protiv nametnutih vrednosti. Nekada se osećam poput Don Kihota, ali nikada ne odustajem. Borba za kulturu nije uzaludna i mi to dokazujemo svakog dana, već osam meseci.

Kako bi opisala saradnju između studenata novinarstva i studenata srbistike na izradi ovog časopisa?

Naši najznačajniji književnici su bili i novinari. Setite se samo našeg nobelovca Iva Andrića, zatim Stevana Sremca, Bore Stankovića, Rastka Petrovića, Isidore Sekulić i drugih velikana naše književnosti. Ponosna sam na svoj tim jer smo poput velike porodice, uvek tu jedni za druge. Učimo jedni od drugih i nadopunjujemo se. Svaki član uredništva je poseban, a to je ono što čini dušu ovog časopisa. Idejni tvorac i osnivač časopisa dr Mirjana Bojanić Ćirković uvek je tu za nas kao prijatelj i podrška. Tu je i urednica Hristina Aksentijević, naši predani recenzenti Dušan Petrović i Strahinja Trandafilović, kao i operativna urednica Jovana Kostov. Stub našeg časopisa čine vredni lektori oštrog oka i britkog uma: Nikola Mihajlović i Sanja Stevanović.

Časopis daje mogućnost nepoznatim autorima da pošalju svoje radove. Kakva su iskustva sa tim?

Tajna je u tome da mi naše autore tretiramo kao drage prijatelje. Naši recenzenti vode autora kroz proces pisanja i zajedno sa njim prolaze kroz sve faze stvaralaštva od početne ideje do finalne verzije teksta spremnog za objavljivanje. I sama sam u toj ulozi. Moj autor je Aleksa Kostadinović, čiji rad pratim već neko vreme. Proces stvaranja dela je dug, zahteva dosta čitanja i pisanja, dorada, iskrу Prometejeve vatre. Ali kada se delo objavi, osećate radost jer ste učestvovali u nečemu svetom, u procesu stvaranja. Vladeta Jerotić jednom je zapisao da je „stvaralaštvo ognjena posuda koja može spržiti umetnika, ali isto tako proizvesti zlato i drago kamenje“.

Tvoja pozicija urednice zahteva gostovanja u medijima ali i druge vrste javnog nastupa, kao što su promocije knjiga. Kako se snalaziš na toj poziciji?

Raduje me kada moje kolege prepoznaju kvalitet, podrže moj rad i pozovu me da gostujem kod njih u emisiji i govorim o idejama i planovima našeg časopisa. Kažu da se danas slabo govori o kulturi. To nije tačno, mi smo glas kulture! Nedavno sam o tome govorila u gostima kod Marijane Prokopović, na radiju „Glas“ Eparhije niške, u emisiji „Čitaonica“, sa svojom dragom prijateljicom, književnicom Majom Nedeljković. Povod ovog gostovanja bila je promocija njene nove knjige „Blagovernna Jelena Lazareva Balšić“, nedavno održana na Univerzitetu u Nišu. O knjizi smo, pored autorke, govorile dr Mirjana Bojanić Ćirković i ja. Moram da napomenem da je Maja naša saradnica za književnost i da ćemo je pratiti na književnoj turneji po Srbiji.

Za sebe kažeš da si feministkinja. Šta je po tvom mišljenju feminizam i da li preduzimaš neke konkretne akcije povodom toga?

Saradnja, a ne sukob među polovima. Feministkinja je žena koja se „bori“ za ljudska prava, žena svesna sebe i svojih kvaliteta, ona koja zna da javna sfera nije i ne mora biti podeljena po rodним ulogama. Vreme patrijarhata je prošlo, kao i podela uloga. Ovo je novo vreme u kome svako može biti ono što poželi, sve dok ne ugrožava druge. Mišljenja sam da muškarci i žene mogu i moraju da sarađuju za bolje i zdravije društvo, kao saborci, a ne kao zakleti krvni neprijatelji. Uradila sam dosta istraživanja na tu temu i napisala dosta radova, pohađala dosta seminara i radionica. Protiv neznanja se možemo boriti samo naukom, a da bismo pobedili neznanje moramo neprestano učiti i razvijati se.

Na koji način usklađuješ obaveze koje imaš na doktorskim studijama sa ostalim obavezama?

Po prirodi sam nemirnog duha, stalno u potrazi za novim izazovima i saznanjima. Svako moje angažovanje je posredno i neposredno vezano za moja akademska interesovanja: svaki seminar, radionica, predavanje ili događaj mi pomažu da naučim nešto novo, proširim vidike, upoznam nove ljude i razmenim mišljenja i iskustva sa njima. Moj omiljeni savremeni pisac Karlos Ruiz Safon u svom delu „Igra anđela“ kaže: „Vi ste knjige koje čitate, filmovi koje gledate, razgovori koje vodite, zbog toga pažljivo birajte čime hranite svoj um“. Ovim postulatim se ja vodim u svom životu.

Šta ti je trenutno prioritet? Doktorat ili nešto drugo?

Prioritet mi je disertacija, koja je u procesu pisanja, na tome vredno radim sa svojom mentorkom. Disertaciju čini sinteza dve moje velike ljubavi, a to su književnost i novinarstvo. Pored izrade disertacije, zajedno sa svojim timom vredno radim na dobijanju ISSN broja elektronske publikacije, nakon čega će uslediti dve promocije časopisa: prva na niškom Sajmu knjiga u organizaciji Niškog kulturnog centra i druga na Filozofskom fakultetu u Nišu, u okviru nedelje Srbistike.

Gde vidiš sebe u budućnosti?

Maštala sam da, baš poput mog omiljenog pisca Iva Andrića, i ja jednog dana uređujem časopis i pišem. Želja mi se ostvarila. Još se sećam reči svoje profesorke Maje Radonić, kada mi je, sva ponosna, pred celom grupom pohvalila seminarski rad o stvaralaštvu mog omiljenog pisca i kazala da me u budućnosti vidi kao publicistu. Volela bih da radim u izdavaštvu. Divan je osećaj kada znate da ste baš vi učestvovali u rađanju jednog umetničkog dela.

Студентски центар Ниш

Установа за стандард студената Републике Србије

Uprava

Studentski centar Niš

Ustanova za standard studenata

Republike Srbije

Aleksandra Medvedeva br. 2

www.scnis.rs, info@scnis.rs

tel/fax 236-686, 226-487, 231-339

Studentski dom - Paviljon I i II i Linijski restoran - Topličina 1

Studentski dom - Paviljon III i Linijski restoran - Velikotrnavska 2

Studentski dom - Paviljon IV i Linijski restoran - Gradsko polje bb

House cafe - klub studenata u Velikotrnavskoj 2, kod Medicinskog fakulteta

Klub Ekonomskog fakulteta - Trg Kralja Aleksandra 11

